

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Ing. M. Č.**, zastoupeného obecným zmocněncem Ing. J. Č., proti žalovaným: **1) Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, **2) Městský soud v Praze**, se sídlem Slezská 9, Praha 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2008, č. j. 3 Nc 1011/2006 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o kasační stížnosti proti usnesení téhož soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 3 Nc 1011/2006 - 7. Tímto rozhodnutím městský odmítl žalobu stěžovatele, jíž se tento domáhal na žalovaných „*splnění povinnosti v přiměřené lhůtě doručit platné usnesení zástupci žalobce ve věci ochrany osobnosti č. j. 37 C 42/2003*“.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti zpochybňuje zákonnost napadeného rozhodnutí městského soudu a poukazuje na skutečnost, že celé řízení před městským soudem je zatíženo procesními vadami. Byť stěžovatel důvody kasační stížnosti výslovně nepodřazuje pod konkrétní ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního

řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), je zřejmé, že jako důvody kasační stížnosti uplatňuje skutečnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Z obsahu předloženého soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

V projednávané věci bylo dne 18. 7. 2006 vydáno usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, proti němuž stěžovatel podal dne 14. 8. 2006 kasační stížnost. Výzvou ze dne 20. 3. 2008, č. j. 9 As 77/2007 - 39, ve spojení s vyrozuměním ze dne 25. 3. 2008, č. j. 9 As 77/2007 - 44, byl stěžovatel zdejším soudem vyzván, aby ve stanovené lhůtě od doručení výzvy zaplatil soudní poplatek ve výši 3000 Kč za řízení o kasační stížnosti a zároveň byl poučen, že nebude-li soudní poplatek v této lhůtě zaplacen, bude soudní řízení zastaveno. Uvedená výzva a vyrozumění byly stěžovateli doručeny uložením dne 31. 3. 2008. Stěžovatel si záilkly obsahující obě uvedené písemnosti vyzvedl na poště dne 4. 4. 2008.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel na výzvu soudu žádným způsobem nereagoval a soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatil, městský soud po vrácení spisu zdejším soudem usnesením ze dne 23. 5. 2008, č. j. 3 Nc 1011/2006 - 38, řízení o kasační stížnosti zastavil. V odůvodnění usnesení zdůraznil, že stěžovatel neuhradil ve stanovené lhůtě soudní poplatek, ačkoli k tomu byl řádně vyzván a byl rovněž poučen o následcích nesplnění výzvy k zaplacení poplatku dle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Městský soud dále uvedl, že postupoval v souladu se zákonem, když z ohledem na marné uplynutí lhůty k zaplacení poplatku řízení zastavil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí soudu o zastavení řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu stížních bodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Při posuzování důvodnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vycházel z následujících úvah:

Předně Nejvyšší správní soud považuje za vhodné v úvodu připomenout, že v usnesení ze dne 23. 5. 2008, které je napadeno kasační stížností v tomto řízení, se městský soud musel v odůvodnění vypořádat se splněním podmínek pro zastavení řízení. Pouze skutečnosti relevantní pro důvody k zastavení řízení mohly být v kasační stížnosti ze strany stěžovatele úspěšně namítány. Nejvyšší správní soud uvádí, že kasační stížnost ve vztahu k důvodům uvedeným v tomto napadeném usnesení neobsahuje kromě obecného nesouhlasu stěžovatele se zastavením řízení jiné konkrétní námítky, proto se Nejvyšší správní soud vzhledem k vázanosti uplatněnými stížními body (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) mohl k zákonnosti rozhodnutí městského soudu o zastavení řízení vyjádřit též pouze obecně.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a), ve spojení s § 7 odst. 1, zákona o soudních poplatcích, je soudní poplatek za řízení splatný vznikem poplatkové povinnosti, tedy podáním návrhu na zahájení řízení. V souladu s položkou 15 Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, činí soudní poplatek v posuzované věci 3000 Kč. Nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty pak soud řízení zastaví (§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Soud řízení zastaví rovněž ve smyslu ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s., stanoví-li tak soudní řád správní nebo zvláštní zákon.

Zákon o soudních poplatcích nepostihuje navrhovatele za nezaplacení soudního poplatku v okamžiku podání návrhu (přestože je již v této chvíli splatný), dává mu možnost zaplatit poplatek až na základě výzvy soudu ve lhůtě soudem stanovené podle ustanovení § 9 odst. 1 a 2 zákona o soudních poplatcích. Soudní poplatek lze případně zaplatit i po uplynutí této lhůty, dokonce i po vydání usnesení o zastavení řízení, až do okamžiku, kdy toto rozhodnutí nabude právní moci (ustanovení § 9 odst. 7 téhož zákona). Zákon pro tyto případy jednoznačně stanoví, že usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. V okamžiku nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zaniká vůči předmětnému podání poplatková povinnost. Z jazykového i logického výkladu předmětného ustanovení tedy jasně vyplývá, že ve věcech správního soudnictví je nejpozdějším termínem pro úhradu soudního poplatku den nabytí právní moci rozhodnutí.

V přezkoumávaném případě byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku výzvou ze dne 20. 3. 2008, ve spojení s vyrozuměním ze dne 25. 3. 2008, a to ve lhůtě 1 týdne od doručení, a zároveň poučen o následcích pro případ, že jí nebude ve stanovené lhůtě vyhověno. Výzva a vyrozumění byly stěžovateli doručeny uložením dne 31. 3. 2008; stěžovatel si je fyzicky na poště vyzvedl dne 4. 4. 2008. Vzhledem k tomu, že stěžovatel zůstal nečinný a soudní poplatek ve lhůtě stanovené soudem nezaplatil, městský soud vydal dne 23. 5. 2008 usnesení o zastavení řízení, které nabylo právní moci dnem doručení posledního účastníku řízení, tj. 28. 6. 2008. Ani do tohoto dne nebyl stěžovatelem soudní poplatek zaplacen a stěžovatel tuto skutečnost v kasační stížnosti nepopírá, proto podle citovaného ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, věta druhá *in fine*, poplatková povinnost za podanou kasační stížnost zanikla, neboť řízení bylo pravomocně zastaveno.

V dané souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na svou dosavadní judikaturu, kdy např. v rozhodnutí ze dne 26. 1. 2006, č. j. 1 As 27/2005 - 87, publikovaném na www.nssoud.cz, uvedl: „*Předpokladem zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (§ 9 odst. 1 zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích) je nejen to, že poplatek nebyl zaplacen, ale také to, že účastník byl k jeho zaplacení vyzván a poučen o následcích nesplnění výzvy (odst. 3 tamtéž) a že marně uplynula lhůta k zaplacení.*“

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že městský soud se ve svém rozhodování nedopustil nezákonnosti, zastavil-li řízení o kasační stížnosti z důvodu nezaplacení soudního poplatku, neboť v řízení postupoval zcela v souladu se zákonem. Stěžovateli byla dána příležitost soudní poplatek uhradit a bylo vyčkáno dostatečně dlouhou dobu k ověření, zda stěžovatel tuto svou povinnost splnil či nikoli. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.) a ani žádnému z žalovaných náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu